

Petre Vălișoreanu

Din cântările Crăciunului. Mântuire ai făcut în mijlocul pământului, Cristoase Dumnezeule.. Văzând ziditorul că pierie omul, pe care cu mâinile îi făcuse, plecând cerurile s'a pogorit, și întrerupându-se din dumnezeasca și procurata Feclioară, pe om întreg îl încește.. Betleemul a deschis Edenul, desfructarea în taină o am aflat; veniți să primim cele din rai în peșteră.. acolo s'a arătat rădăcina neadată, odrăzlină iertare.. acolo Feclioara, născând prinos a popolit îndată setea lui Adam și a lui David.. Astăzi Cristos se naște în Betleem din Feclioara. Astăzi cel fără de început se începe și Cuvântul se întrupează. Futerile cerului se bucură, pământul cu oamenii se veselește. Magii aduc darurile, păstorii vestesc minunea, iar noi neîncrețit strigăm: Mărire intru cei de sus lui Dumnezeu.. Veniți să vedem, credincioși, unde s'a născut Cristos, să urmăm drumul stelei cu Magii. Ingerii cântă acolo neîncrețit, păstorii fluieră cântare vrednică.. Ce-ți vom aduce, Cristoase, că pentru noi te-ai arătat pe pământ ca om? Fiecare din făpturile tale mulțumire ți-aduce: îngerii cântarea, cerurile steaua, Magii darurile, păstorii minunarea, pământul peștera, pustiuul ieslea, iară noi pe Maica Feclioara.

Dintr'un străvechi COLIND din părțile Sibiului

Și noi am plăcutu	Apoi ne-am sculat	Și-a răspuns un graur:
'n sat la colindatu	În zori-zori de ziuă.	P'un inel de aur.
În zori-zori de ziuă.	Și-am ieșit afară	În zori-zori de ziuă.
Nimeni nu ne lasă	Și-am privit în zare	Noi li l-am luat
Făr' jupanul gasă	În zori-zori de ziuă.	La gazdă l-am dat
În zori-zori de ziuă.	Și noi am văzut	În zori-zori de ziuă.
'N casă ne-o lăsat	Doi vulturi sburându	Și l-am pus pe masă
De cină ne-o dat	În zori-zori de ziuă.	Și-o lucit în casă
În zori-zori de ziuă.	Din aripi bătându	În zori-zori de ziuă.
Cină cu lumină	Din ciocuri ciocnindu	Și l-am pus la grindă
Și pat de hodină	În zori-zori de ziuă.	Și-o lucit în tindă
În zori-zori de ziuă.	Și am întrebat	În zori-zori de ziuă.
Și noi ne-am culcat	Pentru ce se bat	
	În zori-zori de ziuă.	(auzită la Gh. Branea)

&&. S'a stins la Grottaferrata, lângă Roma, la 68 de ani, în dimineața de 3 Noembrie, Achille Papolla, născut la Galați, trăit la Constanța. Cam toți compatrioții trecuți pe aici i-au fost oaspeți la celebra mănăstire orientală, unde se adăpostise, rămânând vrăjiți de vioiciunea, de voioșia-i sprintenă și optimistă (și de aroma vestitului vin călugăresc), - deși trăia complet singur. Familia fii nău-i în țară. A fost îngropat, după 3 zile, cu 8 copii, în cimitirul localității. Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii săi!

&&. Diplomatul danez Paul Bang-Jensen, secretarul comisiei ONU-lui pentru anchetarea grosavilor din Ungaria - cel care, refuzând să predea documentele arhivetei și lista refugiaților interogați altui funcționar dela ONU, pentru a împiedica să ajungă în mâinile lui Kadar, fusese destituit din funcțiune, a dispărut de curând dela domiciliul său din Washington: după câteva zile, cadavrul său a fost găsit în cartierul Queens. Se crede c'a fost asasinat.

&&& D-na Eugenia Visoianu-Useriu a organizat, în Septembrie, la Rio de Janeiro, o expoziție de artă populară românească, patronată de însuși președintele Braziliei. După care, familia Useriu a plecat în Argentina, părințele, Anchiidim, devenind parohul Românilor din B. Aires. - În locul său, pașă al Românilor brazilieni rămâne inginerul Dumitru Măheșcu, preștit de curând. Să sperăm că teoreticienii or aduce mai mult dăd decât unii teologi...

&&. Din Paris mi se anunță, fără amănunte, nunta alui dr. Nicolae Gugulianu, cum și a d-lui Marcada (care și-a luat macedonească). Felicitări!

&&. Ne scrie dl I.V. Emilian că n'a vorbit la Strasbourg nu pentru 'a scrie spartul târgului (scrise cu 4 zile înainte!), ci pentru că n'a găsit născut să mai vorbească, din moment ce Stalingradul a rămas "subiect interzis"; iar darea de seamă n'a publicat-o întrucat ultimul număr din "Standardul" era deja tipărit la 1 Octombrie, deci înainte de încheierea congresului.

Am omis să trecem în numărul ultim, printre participanții la congresul Soc. Academice Române dela Strasbourg, pe dr. Constantin Morodniceanu.

&&. Printre protestele contra vizitelor lui Hrușciov în America se numără și al org. "A.B.N." din Canada, unde dintre romani e dl Matei Hojbotă. Protestul a apărut în ziarul "Our View point" din Toronto.

&&. Pe vârful muntelui Serenissima, la granița italo-elvețiană, de unde pornește ape spre Rin, Undre și Pad, ajungând în Mediterană, Marea Neagră și Adriatică, - a fost instalată la 2000 metri, în ziua de 14 Sept. 1958, o splendidă statuie a Maicii Domnului, "Nostra Signora d'Europa", protectoare a familiei popoarelor europene, a noii patrii spre care ele tind: Europa, - din care sperăm că vom face și noi odată mai curând parte.

Dela Crăciun până la Bobotează, unde sunt fete mari în casă nu se toarge, odată nu se vor mărita nici anul viitor; nu se dă nimic împrumut din casă...

Evangelhelia n'a revelat numărul și origina Magilor. Spune numai că erau "dela răsărit". Primii creștini îi socoteau niște regi puternici. Tradiții apar în sec. VII, în Franța. Magii ar fi simbolul celor trei stadii ale vieții; Baltazar (Africa, Etiopia) = tinerețea; Melchior (Asia, Caldea) = copilăria; Tradiția spune că Magii, după ce-au asistat la răstignire, fură îngropați la Betleem; corpurile lor ar fi fost apoi transportate, de Eustorgiu, la Milano, iar de-aici, de Barbarossa, la Köln.

Scrisorile călătorului venețian Marco Polo (1254-1323): "În Persia = un oraș ce se cheamă Sabba, de unde porniră cei trei regi ce merseră să adore pe Cristos când se născu. În acest oraș sunt îngropați cei trei Magi... Marco întreabă de mai multe ori în acel oraș de acești trei regi: nimeni nu știu să spună ceva, decât că erau trei regi îngropați din vechime. Și călătorind trei ori foculul, s'a foarte adevărat că cei din castel adoră focul, și-am să vă locuri merseră să adore un profet, care se născuse, și purtără trei daruri: nezeu; smirnă, pentru a ști dacă era etern".

Profetul Balaam prezice venirea unui descendent al lui Iacob, care va străluci ca o stea, va domni ca un rege (Numeri, XXIV, 17); iar Zarathustra, cu 14 veacuri înainte de Cristos: "Vreau să vă spun vouă, prietenii și fiii mei, mister prodigios, care privește pe marele rege ce trebuie să vină în lume... Când va fi începutul venirii sale, pe cer vor apare mari lucruri minunate și se va vedea o stea strălucitoare în mijlocul cerului și lumina ei va fi mai mare ca a soarelui... Și când se va ridica steaua de care am vorbit, veți trimite soli încărcați de daruri pentru a-l adora și a i le oferi".

Povestește Matei evanghelistul (II, 1-11): "Iar după ce se născu Isus în Betleemul lui Iuda în zilele lui Irod împăratul, iată Magii dela răsărit venură în Ierusalim întrebând: Unde este împăratul Iudeilor cel ce s'a născut? Căci am văzut steaua lui la răsărit și am venit să ne închinăm lui. Și auzind de goașta Irod împăratul se turbură și tot Ierusalimul împreună cu el. Și adunând pe toți arhierii și cărturarii poporului, îi întrebă pe ei: unde avea să se nască Cristos? Iar ei îi ziseră: În Betleemul Iudei, căci așa s'a scris de prooroci: "Și tu, Betleeme, pământul lui Iuda, nici de cum nu ești cel mai mic între orașele de căpetenie ale lui Iuda; căci din tine va ieși Povătuitorul care va călăuzi poporul meu Israel". Atunci Irod, chemându pe Magii într'asung, cercetă cu deamănăntul dela ei în ce timp li se arătă steaua. Apoi trimițându-i la Betleem, le zise: Mergeți și cercetați cu deamănăntul despre prunc; și după ce îi veți afla vestiți-mi și mie, ca să mă duc și eu să mă închin lui. Iar ei, după ce auziră pe împărat, plecară; și iată steaua ce-o văduseră în răsărit, mergea înaintea lor, până ce veni și stătu deasupra unde era prunc. Văzând ei steaua, s'au bucurat cu bucurie foarte mare. Și intrând în casă, aflară pruncul cu Maria, mama lui; și căzând la pământ s'au închinat lui, și deschizând vistierile lor, îi adăuseră daruri: aur, tămăie și smirnă. Și primind înștiințare în vis să nu se întoarcă la Irod, pe altă cale s'au întors în țara lor".

"Socotese că steaua apărură Magilor în Orient a fost un nou astru, fără nimic în comun cu cele ce ni se arată pe firmament sau în atmosfera mai de jos; a fost probabil ca unul din acei meteori ce obișnuiesc să apară uneori și pe care grecii îi disting numindu-i, după forma lor, când comete, când stalpi de foc, când stelu ce cad, etc.", - scrie Origen, teolog creștin, pe la anul 200; iar Mas' Udi, scriitor arab din sec. X: "Când Mesia veni pe lume, regele Kuras îi trimise trei soli ce purtau primul un sac cu tămăie, al doilea un sac cu smirnă și al treilea un sac plin cu aur. Ei porniră la drum călăuziți de o stea pe care regele le-o descriase, și sosiră în Siria la Mesia și Maria mama lui... Se spune că steaua apărură lui Kuras în momentul nașterii lui Cristos: că ea înainta în timp ce trimișii regelui călătoreau și că se oprea când ei se opreau".

"N'a fost un fenomen natural - conchide învățatul preot Ricciotti. În mintea evanghelistului Matei (unicul care vorbește de asta), fu un fenomen supranatural. Acum, că se acceptă sau nu acest fenomen, e altceva. Pentru teolog, problema se prezintă sub alt aspect: = vorba de a identifica care fu gândul lui Matei. Și de multă vreme teologii au răspuns: după Evanghelist, fu un fenomen miraculos. Asta nu împiedică să fie valabile explicațiile date asupra Cometei de ilustrații astronomi... Că mai mult decât de o Cometă adevărată să fie vorba, cum de curând a spus careva, de explozia unei Stele noi, nimic nu se schimbă: fenomenul rămâne supranatural, întrucât voit de Dumnezeu în locul și'n momentul ce toți știu". -

"Dacă pui pe Dumnezeu în tot ce faci, ai să-l regăsești în tot ce ți se întâmplă" (Mons. Vladimir Ghibe).

* Mihăilești din exil. Au rămas puțin de tot, se numără pe degete. La Roma, la tedeumul din 8 Noiembrie au trebuit să fie convocați în grabă cinci Români, ca să nu rămână, semnificativ, biserica goală de ziua regelui. Dar printre puținii rămași, se numără și câte cineva care nouă ne este foarte drag, și pentru care, în plus, avem o mare admirație ca savant. Citindu-i recent apelurile neolegitimiste, ne-am adus aminte de niste sfaturi din romnul popular al lui Arhiepiscopul și Anadon, unde sfatul e limpede și categoric: "Fățul meu! Când vei alina la un Domn și va fi Domnul tău nebun, tu să nu spui că este Domnul tău nebun, ci să faci cum îți va porunci el, că-l va ține milă de tine"...

* Comunism, democrație, capitalism. Frământările de azi confirmă ceea ce noi știam de mult: că precum democrația ca sistem politic, fracționând națiunile, slăbindu-le puterea de rezistență și punând, în mod fatal, înaintea intereselor colective interesele unui partid, unei clii ori clase, nu poate rezista mult unei forțe unitare, condusă drastic dela un comandament unic; capitalismul, ca sistem economic, bazat pe libera concurență, pe setea de câștig, pe cultul Mamonei, e destinat înfrângerii în lupta contra comunismului, care, pe tărâm economic, planifică, concencrează, impune economii și rigoare. Ca să poată câștiga alegoriile, Eisenhower și Mao Millan - știind de câtă simpatie se bucură lozinciile de pace, de destindere la popoare ce cunosc astăzi o prosperitate excepțională - au acceptat și solicitat înțelmirile, care în ele însele sunt o catastrofă, cu Hrușciov. Și numai seriozitatea poporului german, la care se adăugă situația particulară a țării și aliluena constantă de fugari din zona orientală, a împiedicat o victorie electorală, pe baza aceloragi lozinci, a partidului social-democrat german. Paralel, industriași, bancherii, afaceriștii din lumea liberă sunt gata să se îmbrățișeze cu Rusia numai ca să poată aspira la noi câștiguri pe piațe, oarecum virgină, a Orientului. Pe când în reprezentanții minorității americane a găsit o mare rezistență, dictatorul sovietic - a simțit în lumea lui printre bancherii și exponenții economiei și comerciali, cări speră să poată rezolva criza de supraproducție internă, plasand ceva marfă peste cortină, chit că asta înseamnă, în fond, o întărire a regimurilor comuniste, care prăgătesc înmormântarea de lux a Occidentului. Ziarele de tiraj din lumea liberă, care primesc subvenții, cum e notoriu, dela industriași, sunt - să se observe! - cele mai favorabile destinderii internaționale și nu mai scriu un rând de scorta popoarelor subjugate. Pe plan intern însă, aceleași ziare sunt, și mai îndărbiți, anticomuniste. Fiindcă grangurii capitaliști doresc să-și mențină privilegiile din țara în care fac afaceri, dar să mai câștige și din comerțul cu rusocomuniștii. Dacă n'am fi conștienți de primejdie, am aștepta, după înțelepciunea proverbului arab, pe malul gârlei, să vedem cum trec, rând pe rând, cadavrele "democrațiilor" și "capitaliștilor" occidentali...

* Legiunea și armata. Dacă Legiunea ar fi trebuit să se înțeleagă bine cu o înțelegere de înțelegere de înțelegere, aceasta era, desigur, armata, care și ea își propunea să fie goală morții și patriotice. Incurările au mers însă altfel, deci nu ne-au lipsit prietenii chiar printre ofițerii cei mai sus puși. Dar în armată am găsit și dușmani implacabili. Explicația ne-o dă tovarășul general-colonel Arhip Floca, adjuant la ministerul de război reperist. Cu ocazia recentei zile a Armatei, la București, individul, cu nume aproape ruginos a desvâlnit faptul că partidul comunist își crease mai de mult legături în caste, de care s'a folosit la momentul oportun: e vorba, se înțelege, de "ofițeri și generali patrioți, care au adus o contribuție însemnată la realizarea măsurilor militare necesare pentru înăbușirea insurecției armate" (cea patronată de fostul rege Mihai în coaliție cu dezerterul Bădărași).

* Plage dela "Free Europe". Tipic, pentru ghinionul care a pësout și peste exilul românesc, e cazul secției noastre dela "Free Europe". După un Roman, cunoscut ca bun naționalist și talentat gazetar, dar care n'a făcut altceva decât să-l îndepărteze pe compatriotii cu oarecare personalitate și calități și să se ferească de orice contact cu elemente naționaliste, cele mai îndreptățite să colaboreze, - a venit un Ovrai, din ale cărui gafe șocantelease va rămânea memorabilă aceea cu condamnarea, tocmai dela Free Europe, a ericii acțiunii dela Berna. Inlocuit și Beronovici, care nău nu știa măcar românește (măcar și scria cam ca René Théo), a fost numit, la cel mai important post de radio în slujba popoarelor subjugate de rusocomuniști, un fost notoriu agent comunist: Ghică Ionescu, amestecat și prin niste excocherii la Federația internațională a jurnaliștilor, însă fără nicio treabă intelectuală, mărunțel, îngâmfat și sărac cu duhul. Ni se poate obiecta: cum de totuși, "Glasul patriei" și alte fițușii reperiste atacă încontinuu pe suveranul Ghică și emisiunile radiofonice pe care le conduce? De curând ne-a căzut în mână o carte de mare succes, "The ugly American", unde e vorba de pătania unui ambasador al Statelor Unite într-o țară din Asia sud-orientală, Birmania probabil. Diplomatul acesta era înfiorător jucat de colegul sovietic și în general de propaganda comu-

nistă. Ori, tocmai în momentul când, sezise de neroziile și naivitățile ambasadorului, Departamentul de Stat se pregătea să-l înlocuiască, dela Kremlin au pornit ordine pentru o campanie cât mai violentă contra lui Louis Sears, mai tâmpit și gata să cadă în cursă, cu atât comunistii îl atacau mai furibund, jocul. Câtva timp, manevra a prins: exact până la apariția cărții menționate, muniste contra lui Ghiță Ionescu au scopul precis de a-l asigura acestuia iminentă o schimbare a personajului, ca urmare a unor motivate atacuri de presă ascultătorilor din țară. E o manevră abilă, cum comunistii știu să realizeze, lui printre noi: pentru a i se garanta menținerea la Free Europe, "Glasul păbline întemțate"...

* Impotriva resemnării. Cu rege, mitropolit, foști primminiștri, miniștri, subșefii teribile, e poate cel mai ineficient politicește dintre toate exilurile. Și totuși, nu trebuie să ne lăsăm pradă resemnării. Obiectivul propagandei reacceptarea faptului împlinit, adică tocmai resemnarea, tăcerea noastră. Mai mult decât de pribegi, ca atare, guvernul de ocupație e iritat de pribegii ce vorbesc de suferințele neamului lor, ce socotesc în cenușa unei situații pe care rusocomunistii vor să n-o mai pună în discuție. Reiese limpede că avem datorită resemnării, cu orice preț: ce avem de făcut, ca exilați, dacă nu să strigăm la toate răspântiile că s'a comis o crimă cu popoarele de peste cortină și că Occidentul, până n'o va repara, va avea numai de ispitit? Să le spunem Occidentalilor cuvintele pe care tot lor, acum cinci veacuri, le adresa Domnitorul Alexandru Aldea, cerându-le un ajutor (care n'a venit): "Dacă nouă ne e rău, vouă vă va fi și mai rău".

Dragoș Măgureanu

OTREPELE de Costache Barbu

Otrepele sunt bune să ștergi de praf bufetul,
Să dai într-o săliță cu lac ori cu ulei,
Să încoți te ajută să lustruști percheutul,
Și nu e o idee să prăpădești bănetul
Ca să te-ajuti la treburi cu vrafuri de "Scânței"...

Dar, pentru ruși, "Scânței" nu-i cârpă inutilă:
La orice murdărie se folosesc de ea;
La orice treabă proastă, de care-ți vine silă,
"Scânței" se provocă, umilă și docilă,
Și peste tot gunoierul așterne o perdea.

De pildă, când tâlharii te iau din pragul uși,
Nu-ți spun că te ridică pentru vreo faptă rea;
Ei fac omor și jafuri. Dar dacă blestemi rușii
Și strigi în gura mare: Să plece ou ceasii!
Pentru această crimă, pedeapsa e mai grea:

"I-am învățat noi minte de-acum pe mucoșitul -
Se rățoie "Scânței" - căoi martori sunt destui!"
Și'n adevăr, pe bancă stă dărz mitropolitul,
Chemat 'nadins să strige: La moarte răsvrătitul!
Și astfel isprăvește copilul nimănui.

Și totuși "prea sfântitul" nu poartă altă vină
Decât că, nchide ochii la tot ce se petrece;
Că de omul ia lesă, se plimbă'n limuzină,
Stă gata să-i plesnească stomacul de slănină,
Iar de-o suflă o vorbă, mai bine să se'nnece.

Astfel, în țara noastră, otrepele murdare
Agopere decastrul scriind minciuni în serii;
Când, la altar, e crimă s'aprinzi o lumanare,
Arată libertate și cea mai bună stare,
În lumea care moare de foame și miserie!..

44. "Bire" e de părere că, deși duce o viață "fără istorie", Mihai ar fi aici simbolul viu al rezistenței românești. Ar urma că ceilalți refugiați se poartă chiar și mai rău: cădece e adevărat numai pentru "Bire"...

45. "Unirea" din lume spune că, față de limitarea nasterilor, "creștinii și catolicii nu pot sta indiferenți". Să se noteze că deosebirea dintre catolici și creștini o remarcă nu Tatăl eretic, ci chiar oficiul uniților...

* "France Soir" publică, la 30 Mai - 3 Iunie, penibilă istorie a unui mare-cara Eliahu Itikovici, născut în Corsica din tată "cernăuțean" și mamă "lobană", venit apoi cu familia în România; aici, totuși sunt arestați "în primăvara Dintre odată, trei minciuni: în acea primăvară, legionarii se aflau în închisori și la lagăre, nu la guvern; apoi, domnind pe-atunci Carol-Lupeasca, lagărele erau în acel timp numai pentru romani, nicidecum pentru evrei; Jilava, în fine, era închisare, nu lagăr de concentrare.

Mai departe, se laudă Itikovici că a evadat și a plecat la București, ajungând, mai cu trenul mai pe Jos, în... două zile ("deux jours")! "Adoptat" de o familie Dumitrescu, merge nesupărat la școală; deși-l cunoaște tot cartierul, nimeni nu-l denunță: "nici măcar fiul și soția omului ce denunțase pe părintii mei". Ba, soția chiar îi adresează "cuvinte amabile" (în timp ce soțul ei, "legionarul", acum, sub... Antonescu, "deținea importante funcțiuni"). Toate acestea nu-l împiedică pe Itikovici că, odată intrați Rușii, să bage briceagul în fiul "denunțatorului". După care, crezând prea mult în steaua moscovită, se apucă de furturi ("menus vols"); dus într-o casă de corecție, aici se dedă și la alte treburi "peu recommandables". În 1949, în sfârșit, în timp ce Românii șișeau minelile, sarma ghișpății, cănișii-lupi și valurile Dunării spre a răzbi libertate, rudelo lui Itikovici "îi aranjă... cu tot... antisemitismul repetat... plecarea în Israel". Aici, alte furtisaguri ("menus larcins") îi aduseră trei condamnări. Luat militar, dezertează de mai multe ori, încercându-se o răsturnare a familiei pierite, ucidând pe cel ce-o denunțase... cu 13 ani înainte! Dar aceasta se afla la Saigon, în legiunea Străină: o nouă dezertare, câteva falsuri și înșelăciuni duc pe Itikovici, devenit "legionar" și el, în Indochina. Românii o desoris bine: "Era un bun soldat... îi admiram curajul și auto-lăptarea în luptă... stia să-și riște propria viață și să n-o riște pe a camerunilor săi... Era un șef, un om de autoritate și bun războinic. Cu toată ura mea pentru el, exercita asupra-mi un caracare ascendent..."

Poate că ura, acum, după 14 ani, și în prezența unui așa om, s'ar fi mai potolită. Naiba, însă, nu stă degeaba. Într-o seară, după o crâncă bătălie, Românii organizaseră pentru subalternii săi o mică petrecere, cu mâncare, băutură, canete. Și n'are de lucru? Începe, ca la obștea, să se deslege limba: "El ne povestii deoi, că în România fusese, în timpul războiului, un om important, că comandase nu o secție, ci mi de oameni, și că făcuse tot ce putuse pentru a-și libera țara de toți aceia care otrăveau viața națională". De-acum, denunțarea era definitivă: dacă așa ceva, Itikovici nu putea tolera! De ce nu-l ucisesse de cum îl văzuse? De ce nu-l legase bărbătește în fața săi spunând cine o, să-l acuze, să-i facă de petrecenie? Pentru că Itikovici, ca și tot neamul lui, n'are asemenea "prejudecăți": el înțelegea să se "răzbune", dar așa, fără niciun fel de risc, încaut nici victima să nu știe... cine și de ce a făcut.

Așa se și întâmplă: în toată unei lupte aprige cu comuniștii vietnamezi, Itikovici, privind precut în toate părțile, se strecoară în spatele șefului său, în care-și desoară pistolul-mitralieră. Romanul "se întoarce și mă părăsi cu o expresie de stupefacție și durere, dar asta nu dură: ciuruit de glesnă, el se prăbuși".

Fetișoana rămasă în Palestina, pe nume Mazal, neștiind nimic din toate acestea, se puse să-l caute; dar, pentru că nu putea obține altfel pașaportul, trebuia... să se mărite cu alt hahbăr. Cu care, tot din nevoia de a-și masca oât mai perfect detestivismul, făcu și un copil. Dar de găsit nu-l găsi: în timp ce ea cutreiera cu bărbatu-i de ocazie - și cu prășila-i... tot de ocazie - Italia și Franța, Itikovici se interesea aasă și aștepta verdicțul: nu cădea - Deamne ferăște! - pentru omor, ci pentru dezertare. Omorul, dimpotrivă, i-a servit de "circumstanță atenuantă", astfel că, după numai 3 luni de închisoare blândă, el și-a putut divorța Mazala, pe care și-a adus-o în casă un vițel cu tot...

Faptele de mai sus au entuziasmat, cum era și firesc, pe "Bire", care, pu-blicându-le la loc de cinste, s'a bucurat ca de un succes personal. Povestea va fi, desigur - și în ciuda inuocului cu "Ana Frank" - filmată, pentru edifi-carea - talmudică - a omenirii. Care nu se va mira că un siar francez să re-lieci unei istorii așe de duhuitoare, cu asasinarea pe la spate a oșteanului de luptă cu bolșevismul pentru gloria Franței; nici de exaltarea unei "răz-bunări" deapite 15 ani! nici se va întreba de ce atunci legionarii erau "crimi-nali", când, contrariu pozitiei lui Eliahu, se găseau în cea mai sfântă le-gitimă apărare. Ar fi, de altfel, și greu să se întrebe. Căci, în lipsa unei ac-țiuni lămuritoare a celor interesați, nu-i rămâne să cunoască pe legionarii deoșt din poveștile minciunoase ale unui Itikovici...

* De curând a murit învățatul francezian Agostino Gemelli, fondatorul Uni-versității Catolice din Milano. Vorbind, într-un discurs din 1938 la Uni-ver-sitatea din Bologna, despre unificarea sultereașă a națiunii italiene, reali-tăți de Mussolini, pomenaște și de evreii din Italia: "Traghi il più indolabile e dureroso della situazione di quella che non può fare parte attat din cauza, sange-lui că și a religiei din această măreță patrie: tragică situație, în care

in împărăția Adevărului Absolut. El știe că Lumea va fi pierdută dacă scâr-
teia supraviețuitoare din vechi credință nu-și va regăsi strălucirea și căl-
dura de flacără. In centrul materialismului că se coalizează, credința Romei
e înăoi Spiritul ce mântuie. Codreanu, ca toți profesii, intui grandărea anga-
jării și se dedică trup și suflet salvării lumii. Și pentru a-l cinsti pe el
se continuă lupta, repetând cu el: "nu vor învinge" T

* Scris de Gavra, negru pe alb, in "Carpații" - acolo unde bagă cu sila pe
Mihalache intr-un guvern averescan- că "cine citește cu atenție pe marele
gazetar actual, dl. Șeicaru, îl va regăsi pe Eminescu foarte des" (și cum dl.
Gavra proclamă pe Șeicaru, cu vâdit orgoliu, "maestrul meu", iar zicala cere
ca atunci când capra sare mlașă, iada să sară neapărat casa, urmează de aci,
obligatoriu, că cine citește "cu atenție" - cu foarte mare atenție, însă... pe
dl Gavra, va regăsi pe Eminescu și mai des)...

Acum, lăsând la o parte oșugificarea cinste adusă lui Eminescu, nimeni nu
neagă abilitatea scriitoricească a d-lui Șeicaru. Numai că omul, așa e el în-
cut: când bea vin, se uită și din ce butie se scoate; sau, cumprând brânză,
are grije să nu fie cumva dintr-un burduf de oșine. Ori, aici încep "micile"
descobiri între Eminescu și... "maestrul" dlui Gavra. Așa se și explică de
dreapta campanie a dlui Șeicaru în legătură cu "amistitiul" dela 23 August
n'a avut școală acrită; și e pios că justa cauză nu și-a găsit un avocat
dotat, pe lângă talent și încredere, și cu greutate morală. La stiel de...
"scăldări", desigur, face aluzie de stiel însuși dl Gavra, când, vorbind de el,
se de caracter a protipendadei sub Carol II se încreabă: "Ce s'ar fi întâ-
plat oare dacă atunci când a fost suprimat "Calendarul" sau "Cuvantul"...
costă presa din Romania să-și fi autosuprimat? Dacă în loc de scoateli mă-
re... plus ranchiunile personale, ar fi existat numai acel interes superior
care este existența presei?" Trănea să spunem însă, în apărarea dlui Șeicaru,
că, cauzat completul lui Stelescu, directorul "Curentului" era acum cu totul
absorbit - în aplauzele lui Sima Celinescu, Morosoff, Lupasca - cu temeinica or-
ganizare a Institutului Șerpiilor, pentru "găzduirea", acolo, a legionarilor lui Co-
ndreanu Codreanu; însă, la așa treburi "gospodărești" cu grele urmări în viito-
rul românesc, Eminescu deloc nu se pricosea. Pieritș elita nesmului, așa de du-
ios plâns de "Carpații", se deschide calea lui Sima, urmasul, mai norocos, al
lui Stelescu și portacul de azi al dlui Șeicaru - în care oșenicul vede, na-
tural, nici mai mult nici mai puțin decât pe fratele geamăn al lui Eminescu.

* "Il Popolo" din 20 Iunie povestește două cazuri de profundă umanitate
la Philadelphia, un american își roagă cunoscutenții că lățe pe asasinul fiice-
sale de 3 ani: tot acolo, pe lângă unii tineri careun asasinat cer cea mai
blândă pedeapsă pentru răptăși, înființarea chiar un fond pentru readucerea lor.

Atmosfera aceasta de destindere e du atât mai necesară printr refuziții
noștri, pentru a înfrumuseța unită grelele sarcini de pe umerii noștri. De aceea
cu emoție au văzut colaborarea dlui gen. Georgehe la "Cuvantul românesc", al-
turi de dl Șeicaru, cu care candva nu voia să stea silituri în lăga Romanilor
liberi; iar dl prof. Gărdăreanu, care la dispoziție o admirabilă revistă "Co-
get românesc", își seamănă gîntu și a "Romania" revistă celor ce-au prăbu-
șit țara în halul de astăzi. Apă, pentru destindere...

* Organizând o "Lună a presei" în Octombrie, pentru susținerea "Unirei"
gazeta unităților din America prădă pe credințioșii respectivi, în numele Do-
nului Nostru Isus Hristos, Mantuitorul Nostru" să-și dea obolul. Ce bine ar
fi să se reserve marile invocații pentru ocazii... mai potrivite! - In același
articol, președintele Asociației Romanilor Catolici din America spune că
"aici... autoritățile noastre bisericăști dela Roma își pun serios problema
organizării parohiilor noastre", etc. De unde s'ar înțelege că, până acum, Vati-
canul nu lua tocmai în serios pe unități noastre... Alexandru Tulucea

ROACRA TIGANULUI - Je Speranță!

Un tigan avându-și scumura greu bolnavă
Și fiindu-i să vadă foarte mult la ea,
Ca să nu-i aducă morții vrac săbavă,
Nu lăsa pi rii-sa, ci el o îngrijea.

Intr-o seară însă, bistul estenise;
Ohoi prea se lăgase răcoarea de ei,
Și vrea să se doarmă noaptea fără vise,
Se culcă pe-afară și-adormă nițel.

Pe la miezul nopții când aprima mai tare,
Un vecin, cunștru, rudi înafărit,
Vădă că să-i vestenack trista întămplare,
L-a cătat prin curte până l-a găsit.

- Scumă măi, ohoi scumă ti-a poastă din viață!
- Voi -făcu tiganul, micană sub cojoc-
Mă o să-mă dai pară mâine dimineață!
Și'nvelindu-și capul, adormă la loc.

At. "Biro" și senzaționala știre că lanțu Săușu "a fost în Europa, Germania"
și "bivota". Bine că tot venice, bine a făcut că nu s'a limitat la Europa...

1 Nov:1837: Giovanni Schiavoni, "zugrav de portreturi și de istorie, de cund se găsește în această poartă", e numit profesor la Gimnaziul vasilian pentru desemnarea figurilor și a zugrăvirilor istorice în oleu". Funcționează 1 an.

1. Nov. 1894: Iorga ține prima lecție la Fac. de Litere din București, despre "Conceptia actuală a istoriei și geneza ei". Rece și distant, decaunul Maiorescu, care ar fi preferat pe Floru, prezintă pe noul profesor cu aceste cuvinte: "Aici e dl Iorga, care s'însărcinat să vă facă lecții de istorie".

2 Nov. 1916: Moore, la Butea, printru Miroa

3 Nov. 1870: Se acordă la Univ.din Giessen, "multa cum laude", diploma de doctor "Viro nobilissimo atque doctissimo Samsoni-Bodnarseni Wointinselano Bukovinensi" la 9 Nov. 1870 numit bibliotecar al Univ.din Iași (22 lei lunar

3 Nov. 1900: S' a născut, la Bacău, Iacov. În 1901, a fost înmatriculat la Școala de Medicină din Iași (222 lei lunar).

5 Nov. 1936: Corneliu Codreanu, către rege: "Tot ce fac politicienii români în politica externă, fac pe carnea, pe sângele și pe răspunderea noastră.. Este îngrozitor că faptele și atitudinile lor de astăzi să adauge o mare răspundere pe umerii ~~noștri~~ generației noastre. Este cutremurător să ne gândim că noi, tineretul de astăzi, ar fi să fim condamnați a asista la împărțirea sau ciupirea României Mari, pentru a plăti păcatele unei infame politici externe". Dar Iușeasca și al ei au fost mai tari decât vocea țării.

7 Nov. 1877: Col. George Slătineanu se distinge în lupta de la Râncova.

14 Nov. 1871: Se naste la Dărlas, Târnava Mare, Ilarie Ghendi, fiu al pr. Vasi-
le și al Elenei Hodos. Sotia, nepoata lui Panu Ilarian. Se ajungea la 42 ani.

19 Nov. 1897: Se sinucide, la 49 ani, profesorul ardelean, pe numele adevărat Moise Popovici, șef al "caracudai" dela Junimea: Miron Popoviciu.

23 Nov.1548: Ferdinand I, regele Ungariei, scrie primatului Nicolae Olah: "Aşa sunt rasele, neamurile cele mai faimoase, printre care se numără şi părinţii tăi. Romanii nu sunt cei de pe urmă, deoarece ei sunt, precum se ştie, urmaşii Romanilor, stăpânii lumii, de aici îşi vine şi numele de Roman. Poporul tău este pe întrecut în eroism. Din sânul său au ieşit nenumăraţi luptători ca: Ioan Huniade şi regele Mateiu".

25 Nov.1865: Invățătorul din Vlaho-Clisura, Apostol Mîrșariț, cere printr'c
petiție mareșului vizir Ali Pașa, ministrul turc al afacerilor străine să-mi
permițe să înființez însumi în suszsiul oraș (Vlaho-Clisura) o școală, în care
voi preda limba turcă, greacă și limba noastră rîmnească, pe care adversarii
noștri, în mod arbitrar, căută să o îndepărteze din școală. Sunt, Alteță, mai
multe sute de mii de Romani stabiliți în Macedonia de aproape douăzeci de
secole. Cu toată apăsarea din partea Grecilor, dansii au putut să-și păstreze
limba și marăvrurile. Voim acum să cultivăm mai bine limba noastră, dar adver-
sarii vrăscă să ne împăd să o uităm, învățându-ne cu sila limba greacă".

29 Nov. 1780: Moare Smpărăteasa Maria Tereza, sub care s'a răpit Bucovina.

29 Nov. 1952: Moare, la Palazmo, Nicolae Bălcescu. "Surfutu-mi te silvestre
incă, înzeta libertate - scrisese ei după înfrângerea revoluției pașoptiste -
ei deși oamenii sângurilor au înțeles cu mare neaștră dușde față ta, cred
că va veni ziua fericită, ziua izbândirii, când oamenii întreaga se va soula
spre a sfâșia acest văl, și dușmanii tăi se vor împietri la vederea scarelui
tău de lumină: atunci nu va mai fi nici un rău, nici maiștră răbi. Văi! nu
voi avea năroc a vedea această zi: deși eu, asemenea am muncit și am păținit
pentru dreptate, și cel din urmă al meu ouănt, va fi încă un îm ție, țara
mea mult dragă!"

30 Nov. 1909: Moare istoricul ardelean Augustin Bunea.

30 Nov. 1938: Sunt ucisi bestial Corneliu Codreanu și 13 șefi legionari.

1 Dec. 1817: Efortia școlarelor din Muntenia cere lui Vcdm Caragea înviorarea și deschiderea școlii românești, având printre materii aritmetica, geometria, geografica. Ca profesor, recomandă "un anume Iasăr, de profesie inginer, scutit de curând din Transilvania".

6 Dec. 1945: Se deschide la Bucuresti Institutul Nicolae Iorga. Gheorghe Bratianu rosteste discursul inaugural.

Atianu rostește discursul inaugural.

15 Dec.1607: "Istorie cuprinzând toate faptele și vitejiileși răboaiiele
prea strălucitului Mihail Voevod,domn al Ungrovlahiei,Transilvaniei,al Moldo-
vei,până în ziua sfârșitului acestuia,scrișă și alcătuită de către Gheorghe
Falamand,afiliindu-se la curtea prea strălucitului duce al Ostrcoviei,ohir cneaz-
tărilor Vasile,in anul 1607,luna Dechembrie,in 16,in Ostrovia".Autorul,probabil
tălmaci de limba greacă la curtea cnezului,a scris în versuri grecești

17 Dec. 1915: Calstrat Hogas scrie, din casa din
colgi de invăţământ: "As putea să vă instalez oă am reuşit singuretecele
male îndeletnicirii, că am început, cu alte cuvinte, a munci iar la hartă şi a
scastrica iar la corneală". Câteva luni înainte, se desparte definitiv de soca-
strica, pe care s-a servise 43 de ani: "Dumneavestră ştiţi, şi trei cei ce mă ou-
nec ştiu cât de mult am iubit socala şi cu câtă răvnă şi dragoste am muncit
în învăţământ; munca este pentru mine o activitate sufletească şi sânt în-
credinţat că, fără această muncă, personalitatea mea se va distruge. Ceea ce-mi
dăruieşte şi nămaş traiul din amintiri". Bolnav, umărit de stărlile de pe frunt, şi
de cădere Bucureştilor, moare la Roman, la una din filiele sale, la 28 August
1917. Baza intră un volum, "Amintiri dintr-o omlătorie" şi "In munţii Nesămăului".

17. Răman, într'un volum, "Amintiri dintr-o viață"

20 Dec.1850: Se naște poeta Veronica Gâmpeanu-Micle. Moare la 6 Aug.1899.
 20 Dec.1958: Moare, la Geneva, savantul folklorist Const.Brăiloiu.
 27 Dec.1391: Mirocea Vodă dăruiește măn.Școarei (Făgăraș) niște moși.
 31 Dec.1806: Se naște, la Cernăuți, Vasile Iancoviciu, profesor la Institutul Teologic Local. A publicat numeroase scrieri asupra cărților sfinte, cum și o Gramatică română pentru uzul Germanilor (Viena, 1855).

CANTEC OSTĂȘESC

de George Cogbuc

Căi sar și frâu-și mușcă,
 Jos prin văi e fum de pușcă;
 Corbi s'arată cronicăni:
 Stau de-atac dusmanii gata -
 Uite-o'n sbor întusecata
 Moarte-acum spre voi venind!

Știm cu toții ce ne-asteaptă!
 Sus, spre Domnul, mâna dreaptă
 Ridică-ți dar, jurând!
 Pentru sfânta noastră lege,
 Pentru neam și pentru rege
 Toți o'o inimă și-un gând!

Nu mi te măhni, copile,
 Cine are'n luptă zile
 Nu s'atinge plumb de el.
 Ori aici, ori de-altă dată
 Moartea nouă tot ni-e dată
 Fieoăruda'ntr'un fel.

Glas de trâmbiță răsună
 Și colcanele s'adună,
 Fiți cu inimă, copii!
 Nu e reze glas de-aramă,
 Ci e jainio plâns de mamă,
 Plânsul sfintei Români!

Tu ne vezi din cer, Părinte,
 Fie-ți și de noi aminte
 Că suntem și noi ai Tăi!
 Fie-i blămat mormântul
 Cui își calcă jurământul -
 Și-am jurat pe cer, flăcăi!

Lasă tobele să bată!
 Capitan, du-ne-odată!
 Unde-i foc și unde-i fum.
 Steagu'n vânt! Trăiască țara!
 Vesel sune-acum fanfara
 Dumnezeu cu noi de-acum!

##. La sezătoarea lunară a "Armonici", 15 Nov., prof. Teodor Onciulescu dela Napoli a comemorat pe Nichifor Crainic, născut acum 70 de ani. S'a citit din poeziile poetului. Corul, mai "armonios" ca oricând. La sezătoria dela Sf. Nicolae vorbește mons. Capros despre Augustin Bunea, la împlinirea a 50 de ani dela moartea istoricului ardelen.

##. "Abendzeitung", Viena, 17 Iulie 59, scrie că în țară n'au existat vacanțe de vară: "75.000 școlari români dela 10 la 16 ani trebuie să lucreze în timpul vacanței în fabrici sau la camp. Copiii li s'a spus în ultima zi de școală clar: "Cine nu se anunță voluntar la muncă, trebuie să conteze pe asficioase grutăți când va reîncepe școala".

##. Cineva, care cu greu reușise să iasă din țară pentru oaz grav de boală, a mers la legăția reperistă din Viena să-și prelungească viza cu o lună: i-au cerut bandiții, pentru asta, 1800 de șilingi - peste 70 dolari!

##. La Viena au avut loc, la 25 Oct., alegerile comunale. Din cei 100 de consilieri ai orașului, socialiștii au obținut 60, popularii (craștini) 33, naționaliștii 4, comunistii 3. - La Innsbruck, în urma recentelor alegeri consiliului communal e cumpus din 21 populari, 14 socialiști, 5 naționaliști.

##. "Der grosse Ruf" (Wiesbaden, Sept. 59), scrie că două treimi din senatorii americani, aproape toți guvernatorii celor 50 de State și peste jumătate din membrii Camerei Reprezentanților din St. Unite, sunt masoni.

##. În Borneo a murit, la 87 de ani, ultimul "vânător de oameni". El a cerut că în groapă să i se pună și 26 de cranii ale victimelor sale din timpurile. - Noroc că șefii comunisti n'au asemenea pretenții; altfel, pentru fiecare groapă n'ar ajunge o lună întreagă...

##. Scris "Glasul" din Pankov că Iașul este "primul oraș mare al țării eliberat de sub jugul fascist de către armata sovietică". Cum, Chișinăul și Cernăuți au fost "eliberate" mai în urmă?...

##. "Unirea". Mai 1959, vorbește de papa Ioan VII și, tot la 695, de împăratul Iustinian II, "reintegrat cu ajutorul imperiului bulgaro-valach". Imperiu care, precum ni se spune în clasele primare, s'a înființat cu vreo 500 de ani mai târziu....

##. Scris "Acțiunea Catholică Română", în Sept. 59, că pe vremea sinodului dela Florența, 1439, "în Muntenia existau mi mai puțin de 5 sedii episcopale latine: la Argeș, Milcov, Baia, Siret și Severin". Că mare mai era, Doamne, Muntenia pe vremea cea...

##. Anunțând moartea în exil a unui inginer român "cu antecedente grecoști", "Bird" spune că defunctul "a făcut dovadă în țară de adevărate sentimente democratice: la întreprinderea sa a reușit să adune un mare număr de evrei", etc. - În sfârșit, monitorul evreo-catolic spune lămurit ce înțelege el prin mult trâmbițată "democrație"....

##. Scris "Vocăsa libertății" că "Regele Mihai, Regele Martir, a intrat în legendă (tristă legendă!)" că, maine, rîii țării "vor auzi această legendă așa cum părinții lor auzeau legenda lui Ștefan cel Mare și a lui Mihai Viteazul". - Chiar "aya", nu! căci părinții lor, doare, ascultau sisele legende nu cu rugine. Dimpotrivă!

pentru că nu cunoaște.. pădurea. Dar dacă.. Și nu termină gândul, căci un belovan de ghiță i se rostogoli din creier dealungul gîrei epinării.. Se va feri însă să ajungă în dreptul țevii lui. Că nu este precut, oînd are stăția la dispoziție, să se expună el. Și cât privește premiul pentru "EL", prozedurile cooperativei putea foarte bine să fie ur. mator...

"Declara gedința închisă". De data aceasta nu s'a mai cântat internaționala. Fiecare oîțar avea zugrăvită pe fața nelinește. Dacă nu venise singur în sat, și mai erau și alții? Cum să-l atace?.. Și unii din ei simțeau parca un regret la gândul că ar putea fi împușcat. Il cunoșteau cu toții, pentru că fiecare avusese de pîmînt oeva de pe urma lui. Era stăpînul Făgărășului, dela mîndăstirea Sămbăta în sus. Și se mîndreau și unii din ei, în sinea lor, cu "EL". Chiar dacă nu puteau să-și exteriorizeze ceea ce simțeau.

Cînd se lăsă amurgul, coloana de mașini o porni spre răsărit. S'au întîlnit cu coloana ce venea dinapre Brașov la bifurcarea drumului. Au lăsat mașinile și au pornit pe jos, a satului. Nimeni nu mai putea egii. Din trei în trei metri era un estag. Colonelul, cu un grup de ofițeri, se opri și el în mijlocul satului, la postul de miliție.

"EL" nu bănuise nimic. Voia să avăd olopetele sunînd Nașterea, și apoi să plece spre munte. Dar înainte de apusul soarelui, tăioi-su îi spuse cu teamă că au apărut niște controleri dela Aproxlaota și au mers prin mai multe case, întrebînd dacă au furaja pentru vaci.. Când a auzit pe la cine au fost, a rămas o clipă pe gânduri. Apoi dădă ceva il făcu că tresări. - "Tată, oe-i cu Păncă țiganul de lângă noi?"

"E pregădintele dela cooperativă. Nu mai vorbește cu noi. Știe unde ești tu.. și mearu urmărește casa. Dar cred că nu a simțit..". - "EL" înțelase acum, dar era tîrziu. Cînd a sîrit gîrdul în curte, în ușa grajdului lui Măncă văzuse lumină.. - "Du-te tată spre marginea satului și vezi cam oe-i. Dar să vii repede". Tatăl plecă, și nu se mai întoarse: la marginea satului, trei civili stăteau în frig, așteptînd ceva; cum îl văzură, unul din ei se apropie de el și îl legimă..

Mama se uita îngrijorată. "EL" == gîndea, resemat de patul lui, pe care dormise după patru ani din nou. Li înveți un gînd. Dacă Păncă ar fi singur în curte.. până să vină tatăl.. Păncă era singur. Scoose doi cai în grajd și se ducea la fântîna dela marginea curții să-i adape. Ușa casei era închisă. Din fereastră o fîgie de lumină cădea pe ghizdurile puțului. Igi pipăi pumnalul. Era un pumnal finlandez, cu plănele verzi, o adevărată bijuterie, primită din partea unui prieten care murise la Poiana Sihuștrului de un ulcer ce se spîrseese.. Se prelinsă peste gard ca noaptea, ca șarpele. Măna-i nu tremurase nicio dată până atunci. Cînd atinse însă pămîntul, un căine îl simți și începu să latre îndărjît. Păncă întoarse capul și simți prin întunericul ce se lasase ceva rece trecându-i prin spate. O rupse la fugă spre poartă, dînd drumul cailor. Pe zăpada din curte însă era o țintă vizibilă. Începu să strige. "EL" nu mai avea timp de pierdut. Oricum, era descoperit. Și atunci își aduse aminte de pistolul lui Clopotaru, de cîvintela lui.. O mîna calmă nu greșete nicio dată ținta cu ele.. Trase două focuri succesive. Al doilea era de prisos.. Păncă căzuse deja cu capul în poartă, murd. Dar focurile de armă descoperiseră prea mult. Securizilor din fața postului de miliție le-au crebuit numai două minute ca să facă suita de metri. Încercă să se ducă spre partea opusă. Ajunse la gardul din fundul curții lor și vru să-l sară. Dar în aceeași clipă a rafală de mitralieră mîngăie creasta gardului de plată. Se prelinsă dealungul lui spre poarta mare. Din susul drumului un pluton de securizii venea în fugă. Cal din tatăl îl văzu. Dar înainte să poată vorbi, un foc mureș din linie și securistul == prăbuși în străzile. Era timpul cel mai prielnic ca să se stracore în partea cealaltă a străzii. Al doilea foc de pistol culcă pe toți securizii în marginea șanțului din fața vecinului. Vru că treacă, dar un reflector îl doborî și în același timp o altă mitralieră trimise pe deasupra capetelor securizilor o ulucă și un snap de gloanțe. Nu mai putea rămîne în curte. Și nici în casă să intre. Avea prea multe ferestre. Se aplecă și se strecură în grajd. Dacă nu-l vedeau, putea să sară prin spate. Dar în aceeași clipă auzi vocea colonelului urlînd: "Pe el! S'a dus în grajd, nu-l lăsați să ieasă! Il vreau viu!" - Stătea undeva mai departe și dădea de acolo ordine. Cereau i-l aducă viu. Mănuia voluntar însă nu apără. Atunci == infurie rău, și primul cea-i căzu sub ochi fu trimis în grajd. Era șoful postului de miliție din sat. - "Pă-am opus că il vreau viu. Dacă-l împuști, mori de mîna mea, și nu cred că e că tragă în tine. Ești din miliție, dar în urma urmei ești militar. Du-te!" -

Locotenentul trecu tăig și se lipi de ușa grajdului. Dar colonelul îl îndemna == pistolul: "Între!" - Ighi ușa cu piciorul și trecu înăuntru. Înlina spre ocaz să-i bată. În absențitatea luminată doar de reflexele zăpezii, era o țintă prea distinctă pentru mîna încercată a "LUI". - "Acuțu-mi, ar fi bine să te predai. Tot nu scapi!". Răspunsul venit de undeva de sus, de pe acoperiș: "Cine o vitează, să vie el na! Dacă-i colonelul, să-lrecu, să vină personal. Ii-ar face o deosebită plăcere să-l pot întîlni aici sus. Dacă, bine înțeles, are curaj!". Colonelul îi auzi vocea, și același bulgăr de ghiță de dimi-

neața i se rostogoli pe gîra spinării, pe sub cămașă.

"Dacă te predai, îți garantez viața. Dacă nu, am să te ard cu grajd cu tot".

"Juri pe cuvîntul tău de comunist?".. Colonelul nu simți ironia:

"Juri! Aș cuvîntul meu de ofițer de securitate..."

Un podul grajdului se auri un riu săntos: "L-ai dat de atâtea ori încofă nu-l mai ai, colonel de psc. După cum nu mai ai nici curaj să vii să-ți măseri vitejia cu mine. Hai, aici nu mai ești la Război Cerebular, ca să te terzi; suntem în mijlocul satului doară"...

Tei făcuse în pripă un plan. De împușcat nu-l puteau împușca, pentru că zidul de piatră era un zăvălan destul de gros, și apoi nici nu-l vedeau. De urecat nu puteau ureca decât un ureal, pentru că scara era îngustă. Și de sus "EL" putea să vadă pe oricine ar fi îndrăznit să se apropie de ea. Dacă colonelul ar fi întârziat de ajuns, poate ar fi ogit din aceluiaștea de după gard și ar fi apărut la lumină. Prin deschizătura peretelui ar fi fost o țintă destul de ușoară. Dar colonelul se simțea în siguranță acolo și nu se gândea să miște. Continua să-l adormeașcă procițându-i marea și marea.

Între timp milițianul încofă să se apropie de scară, orezând că nu-l vede.

- "Mi încofă să te urezi, că-i rău"...

- "Nu mă de facă. Mai bine de mână ta decât de a colonelului, pentru că dacă == te prind mă împușcă el. Dacă nu... au copiii pensie."

I se făcu milă de milițian. Nu-i văzuse niciodată. Chiar când se mai întâmpla să e bage și ei în treburile politice. Știa că o fac din ordin și că sunt disprețuiți de... tate. Și mai înțeleg de ce-l trimetea colonelul pe el. Dar și "EL" era în dilemă. Să nu lase prins, nu-i convenea. Să-l lase viu pe milițian, era imposibil. Se hotărî să-și vândă pielea cât mai scump, pentru că până la urmă tot îl ardeau de viu și nu-l lăseau să plece. Când locotenentul se oțărî la jumătatea scării, ochi din flanc tocmai la genunchi. Trase și nimeri, ofițerul se oltăină și se rostogoli pe scară gemând.

- "Mă vut să-ți las copiii orfani. Acum c să stai câteva luni la spital și n-oi să te mai trindă după alții de mine. Și când vei egi de acolo, să-ți dai demisia..."

Locotenentul gemu după ajutor. "Târâște-te singur până la poartă. Nu mai trag în tine. Cine înfă va trece înaintea, va pleca înainte, să-ți deschidă drumul spre neamăscut"...

Milițianul se târi până la ușa cu greu și de acolo ogi sfărâ. Colonelul turba de ne... tate. Timpul trecea și nu vedea nici o soluție. Să rămână în timpul zilei, nu prea-i convenea. Când se trezea se trezea și se trecea să nu provoace vreo revoltă. Și apoi ziua putea fi o țintă mai sigură din orice fereastră. De altfel, cu toate ordinele date ca toată lumea să rămână în casă, pe la margini de gard se arătau capete nehozite... Și prevesteau furtună, dacă nu plecau mai repede. Pentru că nimeni nu știa de ce venise...

O zăgăzî frână lângă zidul în spatele căruia se afla colonelul și din ea coheri un ofițer care purta la guler o insișă a ordoii regii. "Voi conduce pe locotenent la spital și vei da ordin să fie ținut sub supraveghere. Cum se va simți mai bine, voi face ancheta".

- "Tovarășe colonel, îmi permiteți, am și eu o idee".

- "Spune, Schwartz"...

- "Ja să-l scutim de unde este, nu-i decât o singură metodă". Și-i gopti cova. Când termină de vorbit Stănescu îi strânse mâna: "Am să te propun pentru decorație. Ești dat drept... lui. Știu eu că cvorii sunt întotdeauna deștepti, dar nu chiar așa... Brave Schwartz!". Apoi, întorcându-se spre un ofițer: "Aducoți-mi părinții banditului. O să-l învâț eu cum se prind vitejii. Tu, Schwartz, stai cu mine să te bucuri de succesul ideii. Să plece atunci... la spital cu răgina și să nu-l mai supraveghezi pe milițian".

Planul înfă de Schwartz era cât se poate de simplu: Dă securiști urmasă se în... cadrea între cei doi părinți ai "LUI" și astfel să urce scara fără ca "EL" să poată trage. Cum ajungeau sus, îl dezarmau și-l coborau viu și nevătămat. Proprii lui părinți trebuiau să-i dea ultima lovitură. "Dacă sunt proști și-și iubesc atâtea părinții, n-au decât să plătească!" - acontinase Schwarz...

Bătrânul fusese prins înfă din amurg, la marginea satului, și bătut ca să spună mica... ai sunt și alții suprasău cu fiul lui. Nu știa. Și pentru că putea vorbi și altera de cele... pe se progițen, a fost ținut sub arest. Pe mama "LUI" o luaseră din casă. O găsiseră în... ganchiată la încofă, implorând dela Cel de sus ajutor pentru singurul ai fecior. Au... mule-o cu brutalitate de sub încofă de care ei nu se puteau apropia...

Acum stăteau amândoi în fața colonelului: "Dacă refuzăți să învâți ce va eor, o să vă împușc pe loc. Sta de altfel și în interesul vostru să mă ajutați. Dacă dați-l prind... iure, multe șanse să rămână în viață. Dacă nu înfă, o să dau foc grajdului și o să-l ard ca pe un șoarec... Și pe voi o să vă aretez pentru că ați adăpostit în casă un bandit".

- "Era copilul meu și nu puteam să-l demun" - zise femeia; lega să apără.

Un muma înfă îi strivi ultimul cuvânt între buze. Tăcu și-și ăteră sângele co-i țep... der din gât cu răginea mamei nu eor și acoperă capul alb. Și se uită încofă la... lăstăul care continua să taie. "Luga este asta", zise colonelul, și-i arătă pistolul. Și pentru că e o aporie și mai rău, fără ordin să se aducă la cooperativă un biden cu gaz... ca să stropască grajdul pe dinăfă. Bătrâna nu mai știa ce să facă, dar refuză să urcu,

era sigură că va fi arestată și ar urca înfă... cine știe... poate... Muma înfă timp o se mai gândeașcă. Colonelul se încofă, făcuse să-l aibă viu, și nu... tate. Alina se remușcă încofă de doi locotenenti de securitate, cei doi bătrâni trecuă... tate. "EL" auzise toată discuția, făcuse anume pentru a-l demoraliza. Sângele îi înghetă... la vină când văzu fărâșilegăa asta. Sperase în sinea lui într'un miracol, dar acesta nu

riscă prea mult. Și lovea cu un sânge rece aia făcea unaori chiar pe Clopotaru să se cutremure.

Cântatul accoșilor îi prinse pe o muchie de munte, gata să coboare spre Șercaia. Prin Craiului se coloră puternic și peste puțin, împina paroc și greutatea, soarele se prăvăli ou razele în vârfulurile brazilor. Aici se opri o clipă, privind în jur ca un păstor ce-și controlează turma ieșită din pădure. Și se porni pe calea albastră a cerului, saluând voies coamele cărunte ale Carpaților...

Pe geseaua ce gurguștea dealungul Oltului, o coloană de magini uroa spre Brașov. Era plină cu militari ce veneau dela instrucție. Făcuseră aplicații împreună cu sovieticii prin părțile Muntelui Mic și acum se întorceau la bază. În drum se încrucișară cu o coloană ce cobora spre Șercaia. Un țărăn mână încet vehicolul în care ducea o femeie bolnavă. Când ajunse în dreptul coloanei, coborî și ținu oai de hățuri ca să nu se sperie. Căpitan oști și îl compătimită. O mașină se opri și din ea coborî un sublocotenent. Îl întrebă de unde vine și dacă-i poate fi de folos cu ceva. Țăranul îi mulțumi dar refuză, spunând că se grăbește, să nu-i moară soția în drum. Și era așa de posomorât! Dar nu se depărta decât vreo cincisute de metri de ultima mașină și, înainte de a intra în Șercaia, "femeia", vindecată ca prin farmec de bolă, se ridică și apucă hățurile, în timp ce bărbatul dispărea pe o cărare în pădurea din marginea satului. Raportul fu scurt: "Măine seară Stănescu se întoarce dela București, prin Brașov, cu mașina, pentru că drumul prin Căineni este impracticabil. Va fi singur, sau cu încă o persoană ce vine în inspecție dar al cărei nume nu am putut să-l aflu. Este, oricum, mare. Va trece după lăsarea întinericului, pe la șapte, ca să fie la Sibiu devreme, pentru că dimineața au deșința în care se vor distribui premiile ce s'au dat pentru..." Nu putu vorbi mai departe. Un nod i se așeză în gât. Clopotaru îi mulțumi și-i spuse să se depărteze spre tabără.

De după un tufiș, chiar din marginea drumului, o mitralieră țâcînd scurt. Și înfundată Mașina, cu cauciucurile încă gerând, se opri neputincioasă, lipindu-se de gesea. Stănescu pări cu pistolul în mână, în timp ce însoțitorul lui începu să se plângă cu voce de măt că el nu-i vinovat. O altă detunătură înfundată făcu pistolul lui Stănescu să sboare în șant și pe acesta să-și prindă mîna în jurul de durere. Colonelul care-l însoțea în inspectorul de securitate Goldenkranz. Clopotaru încercă să-și aducă aminte de numele lui. Era proaspăt ridicat și nu-l cunoștea. În mașină găsiră o servietă încuiată. Nu-i ceru cheia. Tudoran o spintecă cu pumnul. Din ea însoară o curgă hății de o mie de lei. Și multe... Nu le numără. Clopotaru se aplecă înoruntat peste hății. Proful sângelui "LUI". Ar fi vrut să i le înfigă pe gât una câte una ră-l nature, cum făcuseră țărânii bătăniți cu pretorul din Agrișor, cu ani înainte. Dar se stăpîni. Aprins banii și mașina stropind totul cu benzină și pornind grăbiți, douăzeci de ani pe cei doi coloneli legați cu mâinile la spate.

În poiana Sihastului, răstăit prin niște coclauri unde niciodată înainte nu a călătorit de om, era tabără de iarnă. Aici se aduceau toate proviziile de ou vară, într-o pateră imensă neștiută. În seara aceea, lângă focul risipit din trunchiul unui fag, trei haiduci judecau pe colonelul de securitate Stănescu. Nimeni n'ar fi putut recunoaște sub figurile aspre și bărbosae, sub privirile încărcate de durere dar și de hotărîre, pe profesorul de drept Mihăilescu din București, pe procurorul Furcă și pe tânărul altădată avocat Spireanu, cel cu faimoasa evadare dela închisoarea din Brașov în 1946. Alături de ei, în roată, un grup de vreo zece țărani, aduși din câteva sate din jurul Sibului și Târgușorului, asculta înoruntat și cele ce se vorbeau. Fuseseră chemați să depună pentru că cuseseră multe de îndurat din partea lui Stănescu. Și oînd acesta spuse că nu s'a putut rău cu nimeni și că n'a lovit pe nimeni, dintre țărani se ridică unul, ca la cincizeci de ani, cărunt și puțin gîrboș, se apropie cu pas rar de foc și-l întrebă:

- "Unde e-i feciorul, tovarășe colonel? L-ai luat tu din casă? Și ai spus că nu-ți voi face nimic. L-ai împușcat peste trei zile la Porumbacu, ca să sperii țărani? Nu duce hrana haiducilor?" Stănescu începu să tremure. Se ridică alt țărăn:

- "Unde-i fratele meu, tovarășe colonel? Ai vrut să faceți colectiv în sat, ou forță, și el n'a spus. L-ai luat tu și nu e-a mai întors, deși nu fu judecat. Poți să-mi spui unde e?" Rînd pe rînd, flecure țărani veni în fața lui și îi aruncă povara păcatului în plin obraz. Și sub flecare acuzație Stănescu devenea mai mic și mai palid. De-acum nu mai făcea altceva decât să implore, cu voce stinsă, iertare... și să îmbărbătească sub ochii acușătorilor.

Goldenkranz apăsuta cu ochii holbați, agieptînd ou suflul la gură rîndul judecării lui și cuprînd de "indignare", lăsa să-i scape, paroc din suflut: "Așa un criminal, tovarășe haiduc, n'ar orzout zău". Tudoran îi tăie vorbe scurt: "Taci spurotule, că tu l-ai trimis". Goldenkranz înghiți restul de cuvinte fără să crîncănească.

Scîntîna în dată de cei zece țărani, cari se constituiră în jurul. Fu executată de unul din ei, care pierduse prin mînă lui Stănescu doi feciori, și un ginere condamnat pe viață. Înainte de a-l executa l-au dus în un ochit uitat din apropiere, și un călugăr îl spovedi și împietăci - pentru prima dată, poate...

Absența de aproape o săptămână a lui Goldenkranz — fu remarcată la București. Pentru că pleca des și avea hârtie în alb pentru toate securitățile, unde verifica actele informatorilor și plățile. Superiorii lui fură surprinși când, îndată după sosire, își dăde demisia din funcție și ceru să lucreze numai în minister. Toate insistențele fură zadarnice. Nimeni însă nu putu afla motivele acestei hotărâri. Numai odată s-a destăinui al lui Kișinevski, la o întâlnire într-o casă prietenească, când, peste obiceiul lui, bău mai mult decât trebuia: „Și știu cum a terminat, tovarășe sicior!?” Mi-a spus așa: „Fi tîni, perciunatuli, n'am să ti impuști, pentru că nu am duzei di crimili cari al făcut dija. Dar să ti firească cel di sâs să ti mai prind pi aici altă dată. Am să ti jupei di vii!.. Zău așa mi-a spus, tovarășe sicior!.. Și mai pot eu să mă duc în inspecții prin munții acei atât îi sălbatici?”...

Radu Virnagă

FULGUL AMINTIRILOR

de Dumitru Bacu

Din nou o iarnă! Primul fulg discret
își leagănă mirarea printre drevi.
Din taina amintirilor aieve
Se desăvănă un film tăcut, încet.

Uitat pe-o zare de tranșeu, un trup.
Cei corbi ou penole muiate în sânge..
Cu lung convol de robi grumazu-și frânge..
Un fulg s'așterne peste-un pas de lup.

Un loc în loc se stinge un destin.
Un foc de armă surd vestește cerul.
Confruntă muți dihania și gerul..
Un acelaș fulg s'apleacă peste chin.

Stănd sub sărmă. Tremură în vânt
Cea apune noet... din slavă ninge,

Pământul sloi cadavru îl respinge;
Acelaș fulg îi ține de mormânt.

Un tren colindă dorul spre oțun,
Un gând doinește părăsita glie,
Din depărtări de ani, măicuța n'vie..
Acelaș fulg îi flutură "drum bun"...

Apri oțușe, cruce și oalvar,
Răsplata pentru jertfa neprimită
În țara acoasă la meșat, robită..
Prin drevi-acelaș fulg surăde-amar.

În noaptea rece, un clopot hăind
Vestește Nasterăa izbăvitoare..
Pe când în temnițe destinul moare,
Acelaș fulg îi cântă-un vechi colind

At. La expozițiile internaționale de artă fotografică participă și "re-
mă" Astfel, la Viena, 1959, printre cei 7 delegați ai Republicii, notăm pe Ha-
ndu, Rozenenthal, Clara Spitzer și D. Pitro; la congresul internațional în
anvers, 1958: Hanel, Hedy Löffler, Spitzer, Hausleitner; la salonul de artă din
Paris, 1957: Bauch, Goldenthal, Iarcovici, Löffler, Rosenzweig, Spitzer, Tiber,
Zimmermann; la bienniala din Genova, 1956: Bauch, Grill, Goldenthal, Hausleitner,
Hanel, Löffler, Kaufmann, Rozenenthal, Spitzer, Tiber, Zimmermann; la Budapesta,
1956: Löffler, Irsay, Rosenzweig, Spitzer, Zimmermann; la palatul de artă din
Mantes: Bauch, Löffler, Faria, Rosenzweig, Max Iosif, Spitzer, Kaufmann, Tiber L.
Și ar mai fi, dar, cu antisemitismul din România, se vede că nu li se dă vce
să se manifeste...

At. La eforturile Sf. Părinte de a uni creștinătatea și a crea o dărmă de
lumina în confuzia de astăzi, vedem că nici ortodocșii nu stau cu mâinile în
son. Cel puțin, cei "progresiști". Astfel, "Credința" din Mai-Iunie a P.S. Moldo-
van anunță la 14 Iulie - de căderea Bastiliei? - o mare petrecere organizată
de catedrala ortodoxă "Sf. Treime" cu prăstă, bar, bufet, băuturi răcoritoare
și muzicături, "faimoase plăcinte cu măr", etc. Iar "Asoc. Preoților și Para-
chilor Ortodoxe din Detroit" anunță la 12 Iulie, tot prin "Credința" părinte-
lui Moldovan - și desigur tot în vederea rezolvării cruntelor probleme în care
se scade omănierea - un mare "pionier", la care invită pe toți "ortodocșii",
(ortodocșii ce vor să participe n'au decât să se convertească la reșezălm).
Jucăria ortodoxă americană organizează cu acest prilej, după liturgia ofi-
ciată de "reprezentantul patriarhiei din Antiohia", un "concurs de frumusețe
în costume naționale" și "dans pentru toate naționalitățile participante";
"Cădere parohie participante va avea un restaurant național". Ce mai călea-
valen: cu așa pios program, organizatorii garantează că "în adevăr va fi o
ca a tuturor ortodocșilor din Detroit și vecinătate", așa că "veniți cu mie
cu mare"... Așa "ortodocșii" desmățăți vor fi fâșt și preoții din Rusia, de
la sîrit nimeni să-i soape când Stalin s'a pus să-i belească...

At. Remarcăm într'un număr precedent, cu regret, lipsa uniților din Comite-
tul Român-American pentru ajutarea refugiaților bolnavi, bătrâni și copii, fer-
ți din alita născută de peste ocean în cap cu vredniciei români N. Teodă și
...Băscărescu. Într-o comunicare recentă citim, uluși, că "catolicii au refu-
zi să contribuie la această cauză, cu excepția parohiei Sf. Mihail din Aurora,
Chicago, spre cinșta prețului paroh, monș. Vasile Marchis, și a parohienilor,
cari au contribuit cu suma de 40 dolari". - De ce le-o fi plăcut uniților să
se izoleze de coaliții române? O fi ajutat Asociația lor direct, dar tot
s'ar trebui scoset niciun prilej de demonstrare a solidarității românești.
Nu și mai mult simbolic, ca parohia din Aurora...

At. "Căderea statului român pe datorită relaxării totale a moralității
publice". Cu care, pe scara moralității private n'are nici o legătură altfel,
cui scria acestu luoruri, în "Dacia", toată Sina - Als cu dosarul rușinii!..

R.-Iugoslavia: Vatra n'o mai primiseu de pe vară. Pe raza domoală a soarelui de toamnă, ne-a alunecat alt număr. O, ce mult mi-ar place să vă surprind în cancelaria Vetrei, întrezăra planetă ar fi a mea. La noi e frig. Dimineața de oțel, dar bruma prevestește zile frumoase. Săteanul așteaptă ploaie, pe care eu gândesc la soare, și gândeții săltând în lumina razelor blânde. Copacii, tot mai despoiați, ne vestesc amortirea sub vălul alb imaculat, dar până atunci îngrozoasă de umezeală și noroi. De ce nu veniți pe aici? Când ați ști ce frumoase sunt locurile românești din Iugoslavia?

T.-St. Unite: În legătură cu planulul Centru de Acțiune dela Freiburg, bucur dintr-o inimă că se pornește la lucru. E bine să fiți cât mai prezenți în ce faceți, căci încrederea e săfâcînată, spiritele amortite...

D.-Argentina: Poate ai văzut în "Buletinul militar" articolul lui S. (tată I. Onescu), sare confundă Ceroul cultural local cu Liga Romanilor liberi (unde el e vicepreședinte...). Dar șmecheria nu se oprește aici; preocupat să nu neasce numele de "jidani", sare din lac în puț, spunând că Borlenchi, Mayer, Lavari au fi numai comunisti sau ruși... din Basarabia (de unde, cititorul mai puțin informat ar putea crede că Basarabia e rusească!). Nemulțumit, mai de parte, că extremistii de dreapta nu participă la luptă... anticomunist, tot acest S.I. critică peronismul, astăzi într'un fol de prigoană; pe vremea căpăd-sa era membru marcant în secția străinilor din partidul lui Peron, nu-i vadea cusururile. Ce să-i faci, fiecare cu cavalerismul lui...

M.-St. Unite: Mă întrebi de ce stau în rezervă față de Mișcarea noastră. "Rezervă", e mai veche: din timpul rebeliunii. Mă aflam la Malmaison, pe un tărâș de vale cu păduri, după rezistența dela Palatul Telepanelor - când am auzit că Sîma a șters-o englezește. Ori, eu eram învățat cu altfel de șefi. Cari fac acte lucid, și răspund de ele. De aceea, primul gest, când am fost liber, a fost să-mi ard cămașa verde. Te rog să nu mă condamnă. Gândește-te: Capitanul nu mi era; Sîma s'a arătat scamețor de bălci, nu șef; iată celelalte căpetenii, rămase în viață, și dăseră toate girul lui Sîma. Pe cine era să mai urmez?... Acum mă căsnesc, în oazanal de aici, să mă mențin român. Viu, adică. Cu Mișcarea, ale cărei șanse rămân în geniul șefilor - altfel, doctrina e moartă - nu cred. Doamnei din cauza aceasta, să mai am deaceia. Afară de cazul că, prin fapte, acționa ar reuși să redea un început de încredere...

T.-Franța: Stagnând -dintr-o sumă de pricini, mai mult sau mai puțin justificate- în manifestări de ordin mai mult ritual, Mișcarea din exil e absentă la evenimente, unde căderea ei ar fi să fie cea dintâi: nu i-am văzut mana la festivalul din Viena, nu la conferința din Geneva, nici când cu vizita lui Hrușciiov în America. Se creiază astfel un vid, la a cărui umplere concurează curentii dinprejur. Când gospodarul nu seamănă grai, pe locuri nelucrate ies fatal bălărele. Unii legionari sunt îngrijorați și vor să pună umărul; alții vor să profite, afirmându-se ei în golul creat prin absență. În ultima categorie se înscrie inițiativa d-lui Culiță; omul, care pe vremuri a făcut tot ce-a putut pentru potențarea brigadirismului, a strans un grup de foști legionari la sfat; nu acasă, în pădure, pe câmp, sau la vreo margine de apă, ci la botul calului: la "café de la gare"; și, ce-au stabilit? După spusele unui "culichist", ar vrea o unire cu simistii (dar fără Sîma și simistii), recunosc pe dl. Gârneață (dar nu-l vor și nu-l ascultă), etc. Ovea, dar ca fată mare: la te-ncoale, vino-ncoace. Fugi de-aici și nu-mi da pace... Lăsând la parte impresia că Sîma, dat afară pe ușa, cată mijlocul să intre pe fereastră, notăm că, dacă preocuparea de soartă Legiunii poate apărea legitimă, garanțiile politice ale sfătătorilor din cercul său sunt din păcate foarte subrede. Iul Culiță, în exil, altă inițiativă nu i se știe, în afară de citoria brigadirismului, calcevizant, decât chestia cu slujba pentru Dalai-Lama; dacă, totuși, sfidând inactivitatea "bătrânilor", o reuși să-l decidă pe Hrușciiov să libereze România, atunci, pe lângă atuurile crescute, va soba și de furtășile unor camarazi nescroși, cari l-au și pus "în cântec": și s'a răsvrătit o clișă, /Sub comanda lui Culiță, /Corând "omul nou" sadea, /Intr'un fund de cafenea...

P.-Germania: Că filmul cu "Ana Frank", în ciuda formidabilei magini propagandistice iudaice, a dat fiasco, e altă treabă. Evreii au sărit și aici pe lângă Himmler nu se poate bucura de chinurile unui copil. Ana Frank a murit de suferințele din lagăr. Unde ne începui, între altele, ce roame putea să fie, când cei liberi abia își duceau zilele. Filmul însă s'a făcut pentru că s'a creia. Altfel, dacă se urmărea sincer reumanizarea spectatorilor prin etalarea suferințelor pricinuite de războaie, se găseau cazuri infinit mai grațioși. Spre a nu aminti decât unul, văzut de mine: la intrarea hoardelor rusești într'un sat din Prusia. Demendorf mi se pare, soldații, având mână liberă, au bălăcorit toate femeile de-acolo, obligând pe bărbății, copii și părinți să asiste... A doua zi, nu mai puțin de 150 de cameri au fost găsiți spanzurați pe apanzuraseră singuri, de rușine, umilință, scărba. De aceste bestialități nu se ocupă niciun film: pentru că victimele erau creștine...

B.-Austria: Mare jale mi-a fost când, cu ocazia festivalului comunist din vară, -25 Iulie-4 August-, am văzut cu ochii ce-au ajuns copiii României. Cu politrucai cu tot, au fost 150 de persoane, venite pe două șlepurii. I-au ținut

„Țigănească - Melodii țigănești, vechi și noi"; acestea ar fi... Doina Oltului, Săleuța, Hora Stăcoate, etc. Reprezentantul cultural al "poporului muncitor" la Washington nu s'a sesizat de exerocherie: o fi mâncând și el purim...
 Discul comp. MGM, E 3092, intitulat și el "Muzică țigănească", având pe copertă poza unei balacahose goale până laț sus de genunchi, cuprinde melodii (cantațe de "faimoase orchestre de țigani din București" - Barbu Lăutaru, Orchestra de muzică populară, Orchestra Ionel Banu, Orchestra simfonică; tot orchestre... "țigănești", cum se vede): Dansul tineretului (țigănesc?), Hora Furtună, Dealurile Cernețului (or fi multe baragladine prin părțile acelea?), Pe marea ginea Oltului (ce să aibă evreii cu Oltul, așa o apă repede? s'o fi înecat vreun rabin în el?). Comp. Coloseum are și ea un disc, CRP 192, cu "Cantațe și jocuri depe pământul Doinei și al Horei... românească-țigănească", executate de "orchestra românești și țigănești din București": orchestra radio și orchestra Institutului de Folklor! Să fie ele compuse din țigani? să fi desertat balaurii dela poliția secretă comunistă, ca să se apuce de... artă? Pe partea opalaltă, sunt cântăce executate de orchestra națională moldovenească de folklor din Chișinău, dirijată de... Aronov. La spălat. Bună-i branza de burduf. Or lăliță Maricică, Coasa, etc. - toate cu tendință de rusificare. Coperta însă e frumoasă: e turnu de oi pășcând lângă o troiță și un cioban doinind din buciur - parcă jalea înstrăinării de frații de peste Prut.

Coperta discului scos de Classic Editions, CE 3010, cu "jocuri populare românești", înfățișează două perechi de dansatori, adevărat Romani, dar discul conține două cântăce comuniste cu ură și blasf. și "Doina moldovenească", cu jălănia unui cioban progresist, că stăpânul de pe vremuri nu-i da tundra și glugă (pe când azi se plimbă în ZIS pe lângă oi...). Pe coperta discului MG 304, comp. Monitor, făcută de... David Chasman, vedem un țărân, îmbrăcat național, dar cu cravată roșie (până acum, nu văgăsum cravată la cântăce românești, deci negre de neamul meu tot țărâni au fost). Cântăcele sunt executate de o orchestră din Leningrad; probabil, ca să nu uităm nicio clipă că facem parte din marea familie socialistă a lagărului roș; și înfrățirii popoarelor (prin desnaționalizare). - Discul comp. EPIC, LC 3459, făcut cu ocazia turneului lui Moiseiev (pe românește Moșalea, căci doar singur a spus că-i din Chișinău), are o "muzică moldovenească", în care rușii se ocupă să redea moralul turelor de ciobărie impresia că sunt hoardele de nomazi înghițim-au-se spre locurile doinei.

Discul "Moldova și țigani ei" al comp. Bruno, Br 50013, executat de orchestra națională de folklor din Chișinău și Iași, nu-i decât exerocherie sadă: absolut toate cântăcele sunt copiate după discuri mai vechi din USA, schimbând însă numele lor ca și cântăreților. Astfel, Doina moldovenească și Doina de la munte sunt lucie din "jocuri populare românești", Classic Editions, CE 3010, solistul de acolo primind aici numele de Evghen Ureke; Or lăliță Maricică e luată din Coloseum CRP 192; Unai-bade, S'ar găti badea de muntă și Posa verde ca aluna sunt luate din Period SPL 1675 "Muzică populară din România"; solistul de acolo Nicolai Herloa, Nicolai Rafael și Ștefan Ivan, aici au fost botezați Evghen Ureke și Maria Lătareș. În alte două discuri ale comp. Bruno, falsurile sunt la fel de numeroase și de grosolane. La vol. III al comp. SPL 1516 cu titlul de "Jocuri și cântăce populare românești", misiile culturale din N.York, percuțându-și nepercuțanții, au pus pe copertă, pur și simplu, o pereche de ruși îmbrăcați rușeste, să se fi făcut mârșăvia cu aprobarea vreunei lichele repăriste? sau a vreunui harnăr din N.York? Căci aici evreii mai progresiști decât toți progresiștii sunt singurii care imprimă plăci din "republicile populare". Discul cuprinde, între altele, "Requiem"; ptelul este descris în culori atât de... colorate, că mai că-ți vine să-l înghiți în hăpuri; iar fetele din cor s'au că vor să-l prindă pe rus cu drag la joc. Eu șed cred că mai curând vor să-l strângă cu drag de gât... Mai e de gemalat că în discurile cu muzică populară a altor nații se strecoară și cântăce românești, fără cineșita specifică de rigoare. Până acum am remarcat două țări ce se protează la inocenta faptă: Israelul și Grecia.

CRATEC DIN BASARABIA

Frământă grâu mălur,	Nu-ai căci rușii se-abat
Cerul mai posomorât,	Și ne călăcă și ne fură
Căpetole sunt-a jale,	Trăiesc, stăru dela gurd.
Nu-ai "of!" auzi în cale.	Brutul totu ne desparte,
Brutul rîu s'a tulburat	Apa-scoasă n'are moarte?
Veniți mare, 'ntuneacă.	Iar ne-am pune noi cândra
Și căt vazu în lung și'n lat,	Și cu gara l-am cecă!

Al. Griguliu ca totdeauna de sparta oricui, numai români să nu fie, "Biro" din 10 Dec. ne informează că protinsa "prigoană a evreilor și a grecilor din România din 1941 la proteste și la seducerea ONU-lui și a Ligii Drapuriilor omului". Căci prigoană a Românilor, în schimb, nu e loc la nimio...

Al. "România" din Mai pretinde că dinastia "cu regele Mihai a devenit opreșă pură a neamului românesc". Cu alte cuvinte: la așa popor, așa rege. Trezind pește insulta adună nobilului nostru peam, trebuie să remarcăm că, de-ar fi aderat, n'am mai avea motiv să ne vîrtăm de sparta actuală: ne-am morita-o din plin!...

